

i Hovedstaden. Derfor gaar det ikke an, at den ærede Ordfører nu vil sige: Hvis man den Gang havde været paa Færde fra Regeringens Side, særlig hvis Finansministeren ikke havde vist Betænelighed og Forsigtighed — Egenskaber, som for øvrigt, synes jeg, klæder en Finansminister godt under saadanne Forhold, hvor det drejer sig om store Beløb —, vilde alt have været i Orden her i Landet. Den ærede Ordfører har ikke overværet dette Møde, jeg tror, han overværede Mødet i Prisreguleringskommissionen, men saaledes som Mødet den Gang forløb i Finansministeriet, var Bankerne som sagt til Rede med, hvad der skulde skaffes.

Jeg ser, det ærede Medlem i sin Tale har anført som Støtte, som Vidne — jeg ved ikke, hvad jeg skal kalde det — nogle Udtalelser af Ingeniør Foss. Jeg kender dem ikke, jeg har ikke læst det Foredrag, eller hvad det var, det ærede Medlem sigtede til, men jeg vil ogsaa i det hele taget mene, at jeg i alt Fald ikke vil kunne komme ind paa, hvad Hr. Foss har ytret om denne Sag, da han ikke er til Stede og altsaa ikke kan svare. Hvis han imidlertid har meddelt den ærede Ordfører noget, som staar i Strid med, hvad jeg her har sagt, har han haft en fejltagtig Opfattelse af, hvad der den Gang skete.

Jeg har ment at skyldte baade mig selv og det høje Ting at fremkomme med disse Oplysninger. Jeg beklager ikke at have kunnet fatte mig i større Korthed.

Ordføreren for Forespørgerne (P. Th. Nielsen): Da jeg i Forgaars var inde paa det Forhold, den højtærede Finansminister nu har berørt, nævnedes jeg udtrykkeligt, at de Forhandlinger, der var blevet ført angaaende denne Sag, havde jeg ikke kunnet følge paa nærmeste Haand, fordi de blev ført af et Udvalg i Kommissionen, et Udvalg, hvoraf jeg ikke var Medlem; men jeg anførte endvidere, at der fra dette Udvalg selvfølgelig var blevet refereret til Kommissionen, og at jeg derfor følte mig overbevist om, at den Fremstilling, jeg gav, var fuldstændig korrekt. Man skal jo være forsigtig, ogsaa i sine Udtalelser, og det har jeg ogsaa været i dette Tilfælde. Da Fortrykket af Folketingstidende forelaa i Gaar, ringede jeg til Ingeniør Foss, som var min Kilde, og som havde brugt de samme Udtalelser, om ikke med de samme Vendinger, saa dog i Realiteten de samme, paa Industrimødet, læste mine Udtalelser

op for ham og spurgte, om han godkendte Referatet af, hvad der var sket, og han godkendte det. Jeg mener altsaa, at jeg for mit Vedkommende er paa den sikre Side, har handlet fuldstændig loyalt og kun fremstillet Forholdene saaledes, som de er fremstillede for mig. Jeg maa saa endvidere sige, at da Ingeniør Foss paa Industrimødet netop fremførte den samme Anke mod Regeringen, og da den højtærede Indenrigsminister var til Stede paa dette Møde og paahørte disse Udtalelser af Ingeniør Foss, forekommer det mig mærkeligt, at den højtærede Indenrigsminister ikke da protesterede mod deres Rigtighed.

Finansministeren (Brandes): Det synes altsaa, at den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) alene støtter sig til Ingeniør Foss' Udtalelser om, hvad der var passeret i Finansministeriet. Jeg erindrer ikke, om Ingeniør Foss var til Stede i det Møde, men jeg maa antage, at han har været det, og det bestrider jeg ikke paa nogen Maade; men jeg sætter altsaa mit Ord mod Ingeniør Foss'. Hans Referat af, hvad der skete den Gang, er efter min Mening urigtigt. At Ingeniør Foss godkender, hvad den ærede Ordfører har sagt, naar det er ham, der er Kilden til det, kan egentlig ikke undre nogen, heller ikke mig. Jeg har ikke beskyldt den ærede Ordfører for at have givet en illoyal Fremstilling. Jeg har ikke beskyldt ham for at give, men kun oplyst, at han gav en urigtig Fremstilling.

Jeg var ikke til Stede ved Industrimødet; jeg var ikke indbudt dertil. Jeg kan godt forstaa, at min Kollega Indenrigsministeren, som vist slet ikke overværede Mødet i Finansministeriet — jeg tror ikke, jeg tager fejl i, at af Ministrene var kun Handelsministeren og jeg til Stede —, overlod til mig at besvare dette Spørgsmaal. At der er faldet nogle Ytringer under Industrimødet, kan i og for sig ikke forpligte Regeringen til straks at optræde derimod; naar noget saadant derimod siges her i Tinget af den ærede Ordfører, og den ærede Ordfører i saa Henseende lægger et meget stort Ansvar paa Regeringen og ganske særligt paa Finansministeren, er det ret rimeligt, at jeg protesterer. Jeg benægter fuldkomment, at man den Gang rettede en direkte Opfordring til Finansministeren om at skaffe Valuta og Dollars for paa den Maade at tilvejebringe Foderstoffer. Spørgsmaalet var, om Bankerne kunde skaffe det, og de